

Ivanics Ferenc

Like

Corny nagyokat vihogott. Stasy és Linda majdnem kifeküdtek mellette. A három lány a busz hátuljában ült. Corny nagy poénja, melyet az aznapi biológia órán vetett be, még mindig felejthetetlennek bizonyult.

- Mondd még egyszer, mucus! – kérlelte a pink hajú Linda Corny-t.

- Oké... Várjál, csak le kell higgadnom... – a szőke, sminkkel kivakolt lány mélyeket lélegzett, hogy legyűrje görcsös nevetési ingerét. – De hát tanár bá, – kezdte cincogó kis hangján – mégis, ki a picsát érdekli, hogy kihalt néhány havasi izé! – a lányok egyszerre visítottak fel a röhögéstől.

- Ejnye, Corny! – utánozta a narancs hajú Stasy a tanár úr mély hangját – Azok nem ám havasi „izék” voltak, hanem jegesmedvék! Titeket nem is érdekel, hogy egy öko-öko – ordított fel Stasy – A francba, már azt sem tudom, hogy mit pofázott, azaz idióta.

A nevetéstől kifulladásra vették elő mobiljaikat. A vékony, műanyag kártyákra emlékeztető szerkezetek széthajtogatva nagyobb lapokká alakultak át. A giccses kezelőfelületeken video és szöveges bejegyzések röpködtek ide-oda. A lányok kommunikációs eszközei közvetlenül a Friend collection közösségi portálra voltak rákapcsolódva. Ez a közösségi lap számított a legtrendibb dolognak a világon. Aki, vagy ami nem volt fent, az nem is létezett.

Fogalmuk sem volt róla, hogy mit jelent az ökológiai katasztrófa, vagy, hogy milyen állat lehetett pontosan a kihalt jegesmedve, de jól tudták, nincs értelme ilyen fölösleges dolgokkal törődni. Két fő ok miatt is. Az első, nem említette senki sem a posztolók közül a Friend-en, a második, hogy végre péntek volt. Így aznap este kezdődhetett a bulizás...

Cool-os csajok voltak. Legalábbis azoknak tartották magukat. Linda a posztok és megosztások böngészése közben fel-felpillantott mobilja terjedelmes kijelzőjéről. Huncut mosollyal piercing-es pofikáján, megemelte rajzlapméretűre kinyitott kommunikációs eszközét. Egy előttük ülő, néhány évvel idősebb fiú felé irányozta a mobil digitális kameráját. A rendszer, felismerve a felhasználó szándékát, a lehető legjobb pillanatban exponált, majd meg is osztotta a felvételt a lány Friend collection profilján. Linda két barátnője egyből like-olta a fotót, s poénos kommenteket írt hozzá.

A képen szereplő fiút mindennek lehetett nevezni, csak cool-nak nem. Legnagyobb hibájaként a három barátnő az olvasást nevezte meg. No, de nem ám posztokat vagy kommenteket bújt oly lelkesen, valami sokkal rosszabbat művelt. Egy *Klíma-katasztrófa* című, nyomtatott kötetet forgatott a kezében. Mennyire nem trendi! Az ilyen alakok szinte könyörögtek azért, hogy tudtukon kívül egy megosztással felkerülhessenek a Friend-re, és ott szétszedjék őket a „jó arc” emberek.

A három tinédzser már hazafelé sétált a buszmegállóból, de még mindig a Friend collection oldalán lógtak mobiljaikkal. Stasy és Linda like-olták a nekik tetsző kommenteket és megosztásokat. Corny nagyobb hatékonysággal dolgozott. A fiatal szőkeség úgy gondolta, ha mindent like-ol amit ismerősei megosztanak a portálon, akkor biztosan nagyon trendinek fogják tartani. Így ezernégy száz kilencvenkettő ismerőse között ő lesz az egyik legcool-osabb. És nem is fárasztja magát azzal, hogy mindent végigolvasson. Nagyon okosnak gondolta magát.

Corny egy kereszteződésnél elköszönt a barátnőitől, majd mobiljával, kettesben ballagtak hazafelé. Hosszú, szőke hajába olykor belekapott a szél, s hullámozó tincseit túlsminkelt pofikájába tolta. Megállt. Megigazította aranylós hajzuhatagát, s tovább bandukolt, belemerülve fontos elfoglaltságába. A like-olások közepette megakadt a szeme, egy megosztáson.

Szabad-ország Klub – olvasta el – *Az meg mi lehet?* – gondolkodott el egy pillanatra. Mivel utálta bármin is néhány másodpernél tovább törni szépséges kis buksiját, ezért inkább nyomott egy like-ot a megosztásra, és odavetett valami vicceset. Amitől biztos vagányabb csajszi-nak gondolják majd.

Corny szülei aznap nem voltak otthon. A hétvégét egy wellness hotelben töltötték, házassági évfordulójukat megünnepeleendő. A fiatal lány ennek nagyon örült. Legalább senkitől sem kellett elkéretőznie. Az anyyira gáz!

A délutánt a kanapén fekvé vészelté át. Barátnőivel egy percre sem szakította meg a kapcsolatot. Mobilját csatlakoztatta a házuk rendszereihez, így a Friend collection közösségi portál felületei töltötték be a hűtőszekrénytől egészen a televízióig, minden eszköz digitális kijelzőit. Az

egész lakás online kapacitása csak a lány igényeit szolgálta. A hűtő megosztotta, hogy éppen mit vett ki belőle, a tv pedig a legnézettebb műsorokról küldött összefoglalókat a szőkeség Friend profiljára.

Kora tavasz révén, korán érkezett az este. A ház kronométereinek szerint este hat múlt húsz perccel. Még legalább másfél órát kellett várni az indulásig, a buliba. A lány úgy határozott, hogy addig lezuhanyozik, s előkészíti magát a nagy pörgésre.

Éppen deaktiválta a televíziót, amikor a ház összes rendszere egyszerre lekapcsolt. Sem áram, sem online kapcsolat. Rémisztő!

A bejárati ajtó nagy reccsenéssel tört szilánkokra. Corny az ijedtségtől fülsüketítően elvisította magát. Az emeleti lépcső irányába próbált menekülni. Szemei még mindig nem alkalmazkodtak a sötétséghez. Botladozva indult meg. A homályból három alak sziluettje rajzolódott ki. Gyorsan körbe vették őt. Nem volt menekvés!

A szőke tini pulzusszáma az egekbe szökött. Úgy kalapált a szíve, mint egy gőzbugattyú. Szervezete az erős sokk hatására megadta magát. Elájult.

Valamiféle rendészeti csapatszállító járműben tért ismét magához. Hideg fémpadlón feküdt. Kezeit szoros béklyó szorította. Szigorú, borostás férfiarcok néztek le rá. Fogvatartói fekete kommandós egyenruhát viseltek.

A lány újra sikítani kezdett, mire az egyik férfi jó nagy pofonnal viszonzta a szőkeség idegesítő megnyilvánulását. Corny arca a pofon helyén, furcsán, égetően bizsergett. Annyira meglepte a dolog, hogy szóhoz sem jutott. Életében most először ütötték meg. Nagyon megalázó volt számára ez a cselekedet. Úgy érezte, a pofonnal, az az ember valamit elvett tőle, de hogy mit, azt még definiálni sem volt képes...

Kis idő múlva, mikor felocsúdott, követelő hangnemben kezdett kiabálni a kommandósokkal:

- Mégis, mit képzelnék? Miért raboltak el? Megütöttek! Ennek – mondta remegő hangon – feljelentés lesz a vége! Vannak jogaim! Miért nem figyelnek rám?

A sofőr melletti ülésről egy nagyobb darab fickó sandított hátra a dühös és pánikba esett lányra. Rideg tekintettel mérte végig a magatehetetlenül fekvő tinédzsert.

- Kisasszony! – szólt diplomatikusan – Magának nem áll jogában sem követelőzni, sem fenyegetőzni. Maradjon nyugton... s gondolja át mit fog mondani a kihallgatás során!

- Micsoda? – rikoltott fel éles hangon Corny – De hát nem csináltam semmit!

- Bizonyítékaink vannak ön ellen! A 2027-es, terrorizmus elleni törvény hatodik paragrafusának negyedik cikkelye alapján jogunkban áll bármilyen módszerrel kinyerni a gyanúsítottakból az információt.

- Gyanúsított? – kiabálta a lány – Én ártatlan vagyok!

A nagydarab férfi csak vállat vont, s elfordult. Inkább a sofőrrel kezdett el beszélgetni. A fiatal lány még egy darabig szövegelt az őt fogva tartókat, hogy feleljenek a kérdéseire. De csupán még egy pofont kapott válaszként. Halk, nyöszörgő zokogásba kezdett.

A jármű lassított, majd megállt. A megszeppent tini, mikor kiszállt, egy szőgesdróttal körülvett, betonépületekkel teli táborban találta magát. A kerítések mentén magas őrtornyok vigyázták a rendet. Egy *Női részleg* megnevezésű épületbe vezették, ahol, női tisztek vették át a kommandósoktól. A férfias vonású asszonyok indigókék egyenruhát viseltek. Egy apró szobába tuszkolták Corny-t.

Első lépésben megmotozták. A lány ismerte a motozás fogalmát, sokszor látta már, hogyan csinálják a tv műsorokban vagy a neten. A rajta alkalmazott eljárás viszont csöppet sem illet arra a dologra, amit motozásnak neveztek. Nem tarthatott tovább az egész tíz percnél. Mégis, olyan volt, mintha az örökkévalóságig húzták volna. A vizsgálatot nagyon alaposan végezték. Ellenőrizték, nincs e nála bármilyen rejtett tárgy, kommunikációs eszköz, fegyver vagy robbanóeszköz. Minden testüreget a lehető legmélyebben átkutattak. Közben a lány már sikítani sem tudott. A rettegés is túlhaladt rajta. Megadta magát. Úgy állt ott a két női tiszt előtt, mint egy darab hús.

Természetesen nem találtak semmit. Dolguk végeztével a tisztek kivonultak a szobából. A motozáshoz levetkőztetett, pucér lány ruháit magukkal vitték. Csak egy narancssárga kezeslábast hagytak ott Corny-nak. Az összetört tinédzser remegve öltötte magára új bőrét. Arca, akár egy groteszk bohócé. Vastag sminkje a sírástól és a megpróbáltatásoktól undorító maszkká változott, mely próbálta elfedni az alatta húzódo szenvedést.

Félve nyúlt le sajtó lányékához. Hozzáért nemi szervéhez, s undorral kapta el a kezét. Ujjait vörösre festette fiatal teste csordogáló vére.

Magzatpózba húzódva kuporodott le a kicsike szoba egyik sarkában. Kétségbe esett állatként nyöszörgött. Elveszítette időérzékét. Talán percekig, vagy órákig feküdt ott egyedül, mikor végre újra kinyílt az ajtó.

Tágas terembe vezették. A női örök között egy rózsaszín kosztümöt viselő, rövid, barnahajú, harmincas hölgy fogadta. Rövidesen megtudta, hogy ez az asszony vezeti a kihallgatást. A terem vele szembeni falát egy hatalmas tükör borította. A lányt egy fémszékhez bilincseltek, a lábait is rögzítve.

A barna hajú nő megköszöri torkát, majd a tükör felé fordulva szakszerűen megnyitotta a kihallgatási eljárást:

- Cornelia Splendor, tizenhét éves, tanuló. A vád terrorista tevékenység. – a lányhoz lépett, s mélyen a szemébe nézett – Kisasszony, tagadja az ön ellen felhozott vádakot?

- Nem vagyok bűnöző! Nem tettem semmit! – felelte elhaló hangon Corny.

- Tehát, – fordult vissza a nő a tükörfal irányába – tagadja a vádakot. Komoly bizonyítékaink vannak a delikvensről, hogy kapcsolatban áll a terrorista sejt néhány tagjával.

- Terroristák? – kezdett zokogni a lány – De hisz soha nem is érdekelt az ilyesmi!

- Rendben. Akkor lássuk a bizonyítékokat.

A terem tükörfalán fényképek, adatsorok, szöveges információk jelentek meg. A fiatal lány egyből felismerte saját Friend collection profilját.

- Ma délután, – folytatta a kosztüms nő – tizenöt óra ötvenkét perckor a *Szabad-ország Klub* nevű szervezet egyik megosztását like-olta.

- És? – kérdezte értetlen arckifejezéssel a lány.

- A megosztást csak négy személy like-olta. Ebből háromról azóta kiderült, hogy aktív tagja e kormányellenes mozgalomnak. De csak ön kommentelte egyedül a tömeglázongásra felszólító, megosztott felhívást. Idézem: – majd a hatalmas kijelző felé fordult – „Ne vigyék túlzásba a bulit, míg oda nem érek!”

- De... de... én ezt csak... – hebegett Corny – csak poénkodtam. Azt sem tudom mi az a klub. Higgyék el!

- Akkor miért kommentelte és like-olta is a felhívást? – emelte fel szigorúan hangját a nő.

- Csak úgy, érti? – próbálkozott a lány.

- Nem vágja ki magát ilyen könnyen kisasszony! Azt hiszi, hogy elhisszük a meséjét? Továbbá, mivel magyarázza azt, hogy a csoport tagjaival már két éve ismeretségben áll?

- Mi, hogy én? – tört ki hisztérikusan a tinédzserből.

A tükörfalon profilképek jelentek meg. Hasonló korú fiataloké. Fiúké és lányoké, vegyesen.

- Én életemben nem láttam még ezeket az embereket! – kiabálta – Hagyjanak már békén! Könyörgöm!

- Ha nem ismeri őket, akkor mégis miért igazolt vissza nekik? Sőt, a rendszer naplófájljai szerint nem is egyet kegyed jelölt ismerősnek. Az ember miért cselekedne ilyen irracionálisan, ha csak nem azért, mert valamilyen szinten kapcsolatban van az elkövetőkkel.

Corny úgy bömbölt, mint egy három éves kislány. Nem tudta abbahagyni. Nem értette ezt az egészet. Miért bántják olyanért, amihez semmi köze? Miért nem hisznek neki? Szíjogva kérdezte meg:

- Mit követtek el ezek az emberek?

- Habár, ezzel ön is tisztában van, azért a rend kedvéért felvilágosítom. Tüntetés sorozatokat szerveztek. A legújabbat ma estére. Ez nem megengedett egy jól működő társadalomban! Azok a rebellis elemek abba a kézbe harapnak, amely fenntartja a jóléti államot, és biztosítja az online rendszerek zökkenőmentes elérhetőségét, mindenki számára.

- De hát engem sohasem érdekelt az ilyesmi! Engedjenek el! Kérem!

- A bizonyítékok nem ezt támasztják alá! Sajnos, míg meg nem bizonyosodunk az ártatlanságáról, vagy az ellenkezőjéről, nem áll módunkban elengedni. Jobb lenne, ha minél hamarabb vallomást tenne. Ezzel csak segíthetne magán.

A kosztüms nő a tükörfalhoz sétált. Néhány kézmozdulattal lehívott egy menüt a kijelzőn. Rövid ideig tanulmányozta a megjelenő adatokat. Önelégült mosollyal sétált vissza a székhez láncolt lányhoz. Odahajolt hozzá.

- Nos Cornelia, a poligráf szerint igazat mond. Mindazon által a másik három eredményei is ilyenek voltak. Arra gyanakszunk, hogy idegi önkontrollal tévesztették meg a műszereket. Ezért, drága,

egyelőre hallgatag pacsirtám, áttérünk egy régebbi információ kinyerési eljárásra. Nekem – kuncogott kárörvendően a nő – ez a kedvencem!

A terembe egy orvosi köpenyt viselő ötven év körüli asszony sétált be komótosan. Egy zsúrkocsiszerűséget tolt maga előtt. A kocsi teste ezüstösen csillogott. A tetején kék kelme fedett el valamit.

A tinédzser nem értette, mit akarnak most vele tenni. A köpenyes asszony komoran mérte végig a vékony testalkatú lányt. Megsimogatta összekócolódott, aransárga haját.

- Ne félj, kincsem... – kezdte rekedtes, mély hangján – valami egyszerűbbel indítunk!

A kosztümös nő elindult a terem ajtaja felé. Még egyszer utoljára visszafordult, és a másik asszonyra nézett.

- Adjanak be neki egy nagyobb adag élenkítőt, különben valószínűleg elájul már az elején. Nekünk információk kellene a terroristákról! Érti?

- Igenis, asszonyom! – felelte a köpenyes.

A lány ellenkezett, és kiabált. Nagyot üvöltött, mikor kapott egy injekciót a nyakába. Csak azt hajtogatta:

- Ehhez nincs joguk! Kérem! Ne bántsanak!

A köpenyes asszony odatolta a zsúrkocsit a lány széke mellé. Lehúzta a kék ruhaanyagot, mely addig fedte a kocsi szállítmányát. Az alkalmatosságon nem puding, édes üdítő és egyéb inycsiklandó desszert terpeszkedett.

Inkább érdekesebbnél érdekesebb, rég nem használt sebészi eszközök voltak. Mind megbízható, orvosi acélból. Szikék, érfogók, fűrészek, fűrók és néhány szimpla harapófogó.

Corny érezte, hogy a látványtól az ájulás környékezi, de nem tudott elájulni. Kétségbeesés és pánik lett úrrá testén. Remegett, és rázta a hideg. Akkor sem nyugodott meg, mikor maga alá ürítette húgyhólyagja tartalmát, teljesen önkéntelenül. Ez a reakciója csak fokozta félelmeit.

A köpenyes asszony ekkor kezébe vett egy fogót. Megsimogatta Corny kecses jobb kézfejét.

- Milyen kár azokért a szépen ápolat körmökért! – sóhajtozott lemondón – Kincsem, biztos, hogy nem teszel vallomást?

- De hát én nem csináltam semmit! Ártatlan vagyok! Nem ismerem azokat az embereket! – sikoltozta a lány cincogó kis hangján. S magában még azt a napot is elátkozta, mikor az emberiség megalkotta az első közösségi portálokat.

- Kár... – felelte flegmán az asszony.

A rózsaszín kosztümös nő már messze járt a folyosón, mikor eljutott a fülébe Corny fájdalomtól locsogó sikolya. Elégedetten megállt, hogy jobban hallja a „muzsikát”.

- Hamarosan dalra fakadsz, én kicsi pacsirtám... – mormolta maga elé egy mosoly kíséretében.